

UNDE IESE FUM ESTE ȘI FOC

Tocmai se ridicase și se risipise ceața de dimineață deasupra Tamisei când sub Podul Dominicanilor (Blackfriars Bridge) din Londra s-a descoperit un bărbat bine îmbrăcat, care atârna de o schelă cu o funie în jurul gâtului. Era 17 iunie 1982. Ceasul de mână al bărbatului se oprise și arăta ora 1.56.

Poliția engleză a pornit inițial de la premisa unei sinucideri, alegând-o astfel, în mod cert, pe cea mai improbabilă dintre ipotezele posibile – bărbatul avea în buzunare bucați de cărămidă și 15 000 de dolari SUA în bancnote folosite. S-a stabilit rapid că presupusul sinucigaș nu era englez, ci cetățean italian și, pe deasupra, nu orice italian, ci cel mai căutat în acele zile. Pentru un interviu cu acest bărbat, jurnaliștii și-ar fi vândut și sufletul.

Prea târziu, sub Podul Dominicanilor atârna cadavrul miliardarului falimentar Roberto Calvi, cel care, datorită relațiilor strânse cu Vaticanul, era poreclit „bancherul lui Dumnezeu“. La despărțirea de fiica sa, câteva zile mai devreme, el îi făcuse cunoscut acesteia că, dacă el ar vorbi, un papă ar trebui să abdice. Și, ca și cum nu era de ajuns, a adăugat că și dacă preoții ar vinde întreaga Catedrală Sfântul Petru, aceasta nu ar fi suficient să evite criza financiară care s-ar abate asupra lor, ca urmare a declarației sale.

Din motive pur englezești, Scotland Yard a presupus că seniorul italian și-ar fi luat viața de supărare pentru căderea Băncii Ambrosiano ce-i aparținea. Dacă această ipoteză ar corespunde realității, atunci și secretara lui Calvi s-ar fi sinucis atunci când, la puține ore după moartea șefului său, s-a aruncat – sau a fost aruncată – de la fereastra unei clădiri cu birouri din Milano. Și, de asemenea, Sergio Vaccari, suspectat mai târziu de asasinarea lui Calvi, trebuie să se fi lovit singur la cap în locuința sa din Londra și să-și fi administrat lovituri de cuțit care i-au provocat moartea. Cel de-al doilea suspect, Vincenzo Casillo, și-ar fi înscenat „sinuciderea“ ceva mai costisitor, aruncându-se în aer la Roma, cu ajutorul unei bombe plasate într-un automobil. Să nu-l uităm pe spălătorul de bani și mafiotul Michele Sindona, care, în arest, din pura plăcere de a face declarații, a băut espresso cu cianură de potasiu pentru a-și dezlega limba.

Lista „sinucigașilor“ care aveau legătură ce această afacere poate fi considerabil lungită, iar scandalul care a izbucnit a zguduit politica italiană în întregime. Tot ceea ce un autor de roman și-ar putea dori, ca povestire captivantă, se găsea aici: Vaticanul, dintotdeauna loc al secretelor și al mașinațiilor absolut de nepătruns; societatea secretă, în forma lojei masonice Propaganda Due (P2), care intenționa să preia puterea, se infiltrasse în societatea democratică a Italiei postbelice și ajunsese la un aranjament cu mafia; un papă incomod, Ioan Paul I, care, la 33 de zile după înscăunare, a murit în circumstanțe până azi neelucidate. Se adaugă o mulțime de sinucideri și de accidente misterioase în societatea bună sau mai puțin bună... și o țară care amenința vizibil să se scufunde în teroarea societăților secrete de stânga și de dreapta.

Misterioasa moarte din 1972 a excentricului editor Giangiacomo Feltrinelli, despre care se presupunea că se aruncase în aer sub o linie de înaltă tensiune, și asasinarea în 1978 de către Brigăzile Roșii a creștin-democratului Aldo Moro reflectă situația socială explozivă din Italia anilor '70 și '80.

Totul este situat cu ceva timp în urmă și, de atunci, s-a scris și s-a speculat mult pe această temă, fără ca totuși ceva să poată fi într-adevăr explicat, cu atât mai mult clarificat. Totuși, cel puțin trei evenimente din perioada mai recentă dezvăluie cât de actual, de bogat în urmări și cât de puțin apus este cu adevărat acest trecut aparent.

ASASINAT ȘI LUPTĂ PENTRU PUTERE ÎN VATICAN

La 6 octombrie 2005, începea la Roma procesul împotriva șefului mafiot Pippo Calo și a altor patru persoane – printre care doi austrieci (minunile se țin lanț) – în cazul asasinării lui Roberto Calvi. Trecuseră peste 20 de ani de la asasinarea „bancherului lui Dumnezeu”. Italienii se ocupaseră, în sfârșit, de caz și îl exhumaseră deja în 1992 pe Calvi, iar expertiza medico-legală admitea, ca singură concluzie, faptul că bancherul fusese într-adevăr ucis. Totuși, a durat mulți ani până la începerea procesului, pentru că forțe influente le puneau încontinuu bețe în roate investigatorilor. Printre aceste forțe trebuie să fi fost și creștin-democratul Giulio Andreotti, fostul prim-ministru și ministrul de externe italian.

Procesul împotriva lui Pipo Calo, început în 2005, trebuia să clarifice condițiile care au condus la uciderea lui Calvi, examinând astfel și legăturile de mulți ani dintre Vatican, loja masonică P2 și serviciile secrete italiene. Printre membrii P2 se număra – sau se număra (?) – dacă e să se dea crezare listelor publicate ale lojei secrete, un om care a influențat și influențează istoria Italiei – Silvio Berlusconi. Se pune întrebarea dacă în spatele premierului italian se află o rețea care provine din fosta P2. Este încă vie amintirea unui veritabil scandal financiar. În ianuarie 2006, șeful Băncii Naționale a demisionat preventiv, dar, învățând din experiența trecutului, nu

are intenția să fugă la Londra. În sfârșit, s-a produs atunci un eveniment bizar, strâns legat de evenimentele din urmă cu 20 de ani, deși aproape nimeni nu ar putea fi adus în legătură cu scandalul P2 și cu asasinarea lui Calvi.

Se pretinde că o călugăriță a fost aceea care, la 4 mai 1998, cu puțin timp după ora nouă seara, a găsit cele trei cadavre. În cazarma Garzii de Corp a papei, aflată lângă poarta Sfânta Ana a statului Vatican, în locuința de serviciu a comandantului gărzii, Alois Estermann, călugărița i-a găsit morți pe acesta, pe soția sa și pe vicecaporal. Nu era greu de recunoscut că toți trei fuseseră împușcați cu un pistol.

La scurt timp după anunțarea crimei, a sosit la fața locului Joaquín Navarro-Valls, purtătorul de cuvânt al Vaticanului, și membru al societății Opus Dei. Primele sale acțiuni au stârnit imediat derută și iritare. Pe de o parte, el susținea, în mod logic, că agenții statului italian nu au de ce să ancheteze cazul, cu toate că Vaticanul nu dispune de criminaliști. Pe de altă parte, logic într-un anumit sens, a scos din pălărie versiunea oficială a dublului sau triplului asasinat: se presupunea că vicecaporalul, într-un acces de nebunie sau de isterie, își împușcase șeful și pe soția acestuia (pentru că se simțea lezat și tratat incorect), înainte de a-și fi îndreptat pistolul către sine și de a fi apăsât pe trăgaci, după dubla crimă comisă.

Această versiune oficială a fost curând contrazisă printr-un manifest pe care l-a publicat o editură italiană. Manifestul a fost scris de către un grup anonim de membri ai Vaticanului care, în cea mai bună manieră tipică de societate secretă, se autointitula Discipoli di verità (Discipolii adevărului). În manifestul lor, care ridică semne de întrebare, făceau cunoscut că relațiile în interiorul Cetății Sfinte put până la cer și-și exprimau dorința să scoată adevărul la lumina opiniei publice. Conform declarației Discipolilor adevărului, crimele erau un accident determinat de rivalitățile de nestăpânit, un eveniment nedorit în lupta fără scrupule pentru putere de la Vatican, și anume, între acoliții masoni și membrii Opus Dei.

De la scandalul în jurul falimentului Băncii Ambrosiano și de la misterioasa moarte a lui Roberto Calvi, apare ca sigur faptul că în anii '70 și '80, cel puțin la nivel economic, existau relații strânse între Vatican și loja masonică P2. Se limitau aceste relații într-adevăr numai la palierul economic?

Cu toate că scandalul în jurul lui Calvi a șocat opinia publică, la Vatican se știa că imaginea statului bisericesc nu va ieși prea terfelită din aceasta. Era clar că în această afacere, cu adevărat, avuseseră mai mult noroc decât înțelepciune – și, natural, susținători de încredere angajați în birourile importante ale politicii. Acum bătea ceasul pentru o societate catolică secretă proprie, care începea să prindă rădăcini la Vatican.

Organizația spaniolă Opus Dei (Opera Domnului) dispunea de legături excelente cu economia și putea să ofere servicii de excepție în problemele financiare mereu delicate. Această organizație a găsit un susținător important în noul papă, Ioan Paul al II-lea, polonezul Karol Wojtyła. El a început să o sprijine într-un mod bătător la ochi.

Din manifestul Discipolilor adevărului reiese că Vaticanul este infiltrat de două societăți secrete – loja masonică P2 și Opus Dei. Lupta pentru putere între cele două este nemiloasă, după cum s-a întrevăzut din afacerea Estermann, acest „accident nedorit“. Nenumăratele intrigi se întetiseră într-o combinație fatală, care avea nevoie numai de o mică scânteie pentru a exploda – butoiul era plin cu pulbere. Te simți aproape transpus în romanul lui André Gide, *Temnițele Vaticanului*, la sfârșitul secolului al XIX-lea. Doar că nu mai este nevoie azi să mai fie cineva închis într-o temniță subterană pentru a i se lua puterea; trebuie numai să îi controlezi accesul la informații. Și tocmai despre acest acces, despre „urechea papei“, este vorba în această luptă pentru putere.

LUMEA PENETRATĂ

Aceste evenimente se întind deja peste decenii. O dată acționează subteran, apoi ies din nou și neașteptat la suprafață, nu-și pierd din actualitate, nu pierd în intensitate – mai mult, fiecare zi aduce noi informații. Cele întâmplare dovedesc nu numai că alianțele secrete sunt active până în ziua de azi și au influență asupra istoriei noastre. Ele și ajung la opinia publică pentru că se dorește așa de mult să fie cunoscute. Astfel, acțiunea societăților secrete se produce mult mai puțin bătător la ochi, dar și mult mai eficient decât ne dau a înțelege scandalurile italiene intens mediatizate.

Italia este cu siguranță țara marilor sentimente și, înainte de toate, a mării opere. Numai în Italia o societate secretă poate să urmeze legea mării opere și, probabil, aceasta este și necesar. Această mare operă este, în principal, lucrarea anumitor compozitori care, ca temă principală, variază un vechi laitmotiv popular: Catolicilor, celor de dreapta, bogaților, militarilor, serviciilor secrete – lista poate fi completată după voia inimii – le este oricum atribuit tot ceea ce este rău și insidios. După o concepție pe deplin banală despre lumea divizată în două, unii sunt responsabili pentru bine, noblețe și adevăr, alții, pentru conspirație, întunecime și ură față de oameni. Că acest stereotip funcționează minunat ține de sentimentul care ne cuprinde la un moment dat pe fiecare dintre noi, și anume, de a nu fi protejați în fața statului și a puterii oficiale – după mottoul

că toți cei de acolo, de sus, fac și așa ce vor și astfel apelează la aranjamente secrete.

Teoriile conspirației au prosperat în toate timpurile și prosperă încă. Cu toate că, de exemplu, societățile secrete din secolul al XVIII-lea au câștigat o mare parte a opiniei publice, acestea – în special loja lor cea mai radicală, Illuminati – au fost făcute responsabile pentru Revoluția Franceză. Nu a fost adus Ludovic al XVI-lea de către iacobini în Turnul Templului la Paris pentru a-și aștepta execuția, exact acolo unde Jacques de Molay, ultimul mare maestru al ordinului templierilor, făcuse ultimul său drum, cu 500 de ani în urmă? Nu a fost acesta un triumf al masonilor care se considerau moștenitori ai templierilor și complotau, din răzbunare pentru trădarea regelui Franței față de cavalerii templieri?

De când Leopold Alois Hoffmann, la sfârșitul secolului al XVIII-lea, a susținut fără temeii că Revoluția ar fi fost instigată prin intermediul francmasoneriei germane și al lojelor ei din Paris, zvonul despre conspirația masonică mondială a câștigat teren. Conspirația masonică a devenit conspirație mondială evreiască și apoi iudeo-bolșevică.

Pretinsa dovadă privind conspirația evreiască mondială, pe de altă parte, a fost prezentată la începutul secolului al XIX-lea la Paris, de către Cherniie Sotni (Sutele Negre) rusești; era vorba despre *Protocoalele înțelepților Sionului*. Sutele Negre era o societate secretă antisemită, brutală, a cărei preocupare principală consta în instigarea la pogromuri sângeroase. Acestora le-a reușit, trebuie spus, din păcate, unul dintre cele mai eficiente falsuri din istorie. Pe cât de nefondate, pe atât de grave au fost și vor fi mereu asemenea zvonuri, care au servit ca justificare pentru comiterea de crime, pentru genocid.

Societățile secrete nu sunt o glumă prostească și nici mascaradă blândă, căci ele au pus în mișcare sau au sprijinit evenimente la scară istorică mondială. Ritualurile acestora pot să stârnească uneori zâmbetul pe buze, faptele lor însă cu siguranță nu o fac.

În decursul secolelor, s-au găsit mereu oameni care se credeau aleși pentru a atinge cea mai înaltă perfecțiune – chiar dacă aceasta era numai putere absolută – și a păstra taine. Acești oameni se considerau chemați, în spiritul înțelepciunii superioare și a unor idealuri înalte, precum libertatea, dreptatea sau sfințenia, să influențeze politic și spiritual lumea.

În numele unor nobile cauze morale s-au întemeiat uneori și societăți secrete criminale. Astfel, spre exemplu, Răscoala boxerilor din China secolului al XIX-lea a fost, la început, acțiunea încununată de succes a unei societăți secrete. Dorința de libertate, tradiția și forțele conservatoare au condus atunci la constituirea uneia dintre cele mai importante societăți secrete din istorie, Uniunea Yihequan (Pumnul Armoniei și Dreptății). Unii cercetători pornesc de la ideea că din aceasta s-au dezvoltat Triadele, bandele criminale chineze. Însăși mafia a început ca o societate care – după un ordin monahal literar – se autointitula Beati Paoli și al cărei scop era protecția țăranilor sicilienii săraci împotriva abuzurilor domnilor străini spanioli sau împotriva moșierilor autohtoni. În această istorie rezonează puțin din legendele despre Robin Hood, Stülpnerkarl sau Schinderhannes.

Societățile secrete creează întotdeauna o lume alternativă pentru un prezent apreciat ca imperfect și care trebuie să fie schimbat. Conspirațiile reale, teoriile și legendele privind conspirațiile intră, de aceea, aici. Deja crearea unei societăți secrete, a unei asociații bazate pe conjurație în adevăratul sens al cuvântului, conține conspirația ca parte componentă principală și ca element de referință pentru grupul de aleși care au de păstrat secretul.

Nu te poți ocupa, așadar, cu societățile secrete fără a include conspirațiile pe de o parte și cunoașterea secretului, pe de altă parte. Și concepțiile paranoice pot duce la fărâdelegi mari și, de aceea, laturile patologice ale fenomenului trebuie, de asemenea, luate în considerație. Deși atât de absurde, anumite teorii privind conspirațiile au eliberat energii și au scris istoria.